

La fe (i la llengua) dels meus pares

Dij, 1/10/2009 per Jordi Llisterri...

[Laeto animo](#)

Hi ha aquella cançó tan “cumba” de [Deu-me la fe dels meus pares](#). I m’ha vingut al cap llegint l’[article](#) de **Carmen Bellver a ReligióDigital. Elogia, i amb raó, l’exposició de Teresa Forcades sobre la Grip Nova** i ens felicita per la iniciativa de CatalunyaReligio.cat. I això que fins ara només hem ensenyat una mica la poteta amb una mínima part del que serà aquest portal. Gràcies, doncs, i només que aconseguíssim tenir la constància i la qualitat dels escrits de Carmen Bellver, persona dialogant, ja ens podríem donar per satisfets. Però...

✘ Però a **Carmen Bellver no li ha agradat que el portal sigui fet des de Catalunya, dedueix que només per Catalunya i, per tant, en català: només gent catalana, i com em sembla que ella valenciana, ens pot llegir. Per això parlo de la fe dels meus pares, en el sentit més ampli. Un té la fe, la llengua, la història i els referents de l’entorn que ha mamat**, mai més ben dit. I des d’aquesta normalitat -sense més consideracions polítiques que ara vinguin al cas sobre la qüestió identitària de quin és el meu país- mal aniríem si no poguéssim ser normal fer les coses en la llengua dels nostres pares.

Dedueix Carmen que aquest portal **“si no sabe abrirse al mundo quedará como una anécdota más de la endogamia cultural que algunos padecen”**. Bé, no entenc que els qui hem muntat això haguem de sofrir una endogàmia cultural més accentuada que la d’un senyor de San Millán de la Cogolla, per molt bé que s’expressi en castellà, o la d’una rossa espectacular nascuda a Estocolm oberta a qualsevol tipus d’intercanvi. O **vagi a dir-li a un italià o a un rumanès que és millor que escrigui en castellà perquè és més universal. I digui’ls que pateixen “endogàmia cultural”**. Per aquesta regla de tres, fem-ho tot en anglès, o en xinès que encara el parla més gent. O reivindicuem l’esperanto.

És evident que a Catalunya conviuen dues llengües, oficialment co-oficials. Però igual de cert és que hem aconseguit dotar-nos per ampli consens d’un sistema educatiu que **permet que tots compreguem perfectament qualsevol de les dues llengües**. Per tant, aquí no fem problemes de en quina llengua llegim, sinó del què diem.

D’altra banda, avui tenim la sort que els avenços de la tècnica permeten -per exemple en el meu cas que l’Esperit Sant es va oblidar de dotar-me d’un bon do per les llengües- esmorzar amb webs de tot el món i totes les llengües gràcies a la barra d’eines del Google que [ho tradueix tot](#) (amb més que acceptable perfecció entre llengües llatines).

Per això, **accepto la meva (o nostre) possible “endogàmia cultural” i limitació per “obrir-se al món”, però estic plenament convençut que aquesta possibilitat no deriva ni de plantejar el fet religiós des de Catalunya, ni de la llengua dels meus pares**, ni de que la utilitzo preferentment per expressar-me públicament o per comunicar-me amb el món mundial.

He començat amb un però... que podria tenir un punt d’ironia. D’acord. Però això no treu el fons del perquè voler comentar aquest tema: que **parlant, la gent**

s'entén, una sentència lliure de qualsevol prefiguració idiomàtica.

PD: També he dir que cansa que cada vegada que en algun lloc surt el terme Catalunya o català hagi de sortir a explicar-te. Però com diríem en la català que ara es parla: "és *lo* que hi ha".